

1.

– Eime, jau laikas, – pusbalsiu sako Tomas.

Kata, pilkakailė lemūro patelė su ilga ratiluota uodega, užšoka jam ant peties. Mokyklos sode

Anė pasilenkia prie vieno koboldo ir jį paglosto.

Paskui atsidūsta:

– Tikrai, laikas eiti, jei dar tikimės gauti pusryčių.

Tu pažvelgi į laikrodį – jie abu teisūs: po

penkiolikos minučių nuskambės mokyklos

bokšto laikrodis ir pusryčiai baigsis. Jūs liksit ne

tik be pusryčių – visi supras, kad prieš pusryčius

buvot išsmukę iš mokyklos! O tai griežčiausiai

draudžiama, vadinasi, teks bent kartą perrašyti

mokyklos taisykles. Be to, nuo galo. Koboldas

vis dar trinasi į Anės ranką. Ji atsistoja ir sako:

– Tai iki.

Koboldas cypteli nusiminęs. Tu imi kuprinę ir

eini link mokyklos paskui Anę, Tomą ir Katą.

Per aukštą žolę einate pro šiltnamį, daržovių lysves, vištidę. Pirmieji šilti saulės spinduliai nuslysta internato mūru.

– Kada gi dar galėjome išsmukti pas koboldus? –
džiaugsmingai sako Anė.

Prieš pusryčius ir yra tinkamiausias laikas slaptoms, ne visai leistinoms iškyloms. Tomas pritariamai linkteli, paskui sustingsta.

– Po galais, gal niekas nepastebės.

Tomas labiausiai bijo, kad tik kas neužtikytų darant ką nors neleistina. O Anė, priešingai, nepratusi varžytis. Ji vis kartoja Tomui, kad jis gali ir neįkliūti. O jeigu ne, tada ir nedidelės rytinės iškylos nekelia problemų. Štai ir dabar nėra laiko, bet Anė įsitikinusi: jie suspės.

KAIP MANAI, AR JIE SUSPĖS?

Įsižiūrėjęs į paveikslėlį suskaičiuok, kiek sode koboldų. Lygiai tiek minučių truks pasiekti mokyklą: _____ minučių.

Kokia šiandien pirmoji pamoka?

Ar iš paveikslėlio tau aišku, iš ko mokytojai supras, kad prieš pusryčius buvote lauke?

– Mes greit įsmuksim vidun, tada niekas nepastebės mūsų šlapių kelnių, – sakai atidarydamas sunkias mokyklos duris.

Anė prasispraudžia pro plyšį į mokyklos koridorių.

– Ką nors girdit? – kužda.

Jūs suklūstat.

– Nieko, – šnipšteli Tomas.

Anė susirūpinusi linkteli.

– Būtent – nieko. Negi pamokos jau prasidėjo?

Pažvelgęs į rankinį laikrodį papurtai galvą. Anė atsargiai praveria valgyklos duris ir pažvelgia į vidų.

– Jūs nepatikėsit! – nustėrusi plačiai atlapoja duris.

Vieni mokiniai padėję galvas ant stalo prie dribsnių dubenėlių, kiti suzmekę kėdėse, o dar kiti – susirangę ant grindų kaip katės. Tiesiai priešais už stalo jie pastebi klasės draugą Gustavą. Atpažįsta jį iš žaliai ir juodai dryžuoto megztinio.

Tomas atsargiai prisiliečia jam prie peties ir švelniai papurto.

– Ei, Gustavai?

Gustavas šnarpšteli, jam nuo nosies nuslysta akiniai.

– Hm... – išsprūsta Tomui. – Ar jie visi miega?

2.

– Manot, tai kažkaip susiję su pusryčiais? – klausia Tomas.

– Dauguma iš jų valgė košę arba sumuštinius ir gėrė sultis, – pastebi Anė.

Tomas prisikišęs pauosto avižinę košę dubenėlyje.

– Kvapas įprastas, – sako, – įprastai bjaurus.

„Ką tu supranti!“ – pagalvoja Anė pastumdama Tomą į šalį.

– Kažkam teks ragauti.

– Tu ir ragauk, – sako Tomas.

– Kodėl ne tu, gudročiau? – atremia Anė.

– Klausykite, liaukitės. Sugalvojau: kas suklys atsakydamas į mano klausimą, tas ir ragaus pusryčius, – pasiūlai.

Parodai į grindų mozaiką.

– Na, kas iš judviejų pasakys, kiek šitoje mozaikoje trikampių?

PADĖK ANEI IR TOMUI.

Suskaičiuok mozaikos rašto trikampius. Atidžiai jsižiūrėk

Jų daugiau, nei atrodo iš pirmo žvilgsnio.

Kuris teisingai suskaičiavo – Anė ar Tomas?

TOMAS SUSKAIČIAVO 34 TRIKAMPIUS,

SEK PASKUI JĮ Į 21 PUSLAPĮ.

ANĖ SUSKAIČIAVO 44 TRIKAMPIUS,

EIK SU JA Į 26 PUSLAPĮ.